

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/9/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6921202863
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6921202863.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XX, XXX XX C., právne zastúpeného JUDr. Ladislavom Csákóm, advokátom so sídlom Hviezdoslavova 4, 048 01 Rožňava, proti žalovanej D. E. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXXX/XX, XXX XX H. I., právne zastúpenej Advokátska kancelária M & P Dzuroška s.r.o., so sídlom Hviezdoslavova 468/31, 979 01 Rimavská Sobota, IČO: 47 254 513, v konaní o vydanie hnutelných vecí eventuálne o náhradu škody, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 17C/22/2021-185 z 20. septembra 2023, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom uložil žalovanej povinnosť vydať žalobcovi 3,5 tonovú, dvojnápravovú, mechanicky vyklápačnú vlečku za traktor, s drevenými bočnicami, vyrobenú firmou B. F. a jednonápravový podvozok rozmetadla univerzálneho na maštalný hnoj sivej farby, vyrobený spoločnosťou J. H. K. L. do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I. výrok); v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II. výrok) a vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (III. výrok).

1.1 Žalobca sa v podanej žalobe domáhal voči žalovanej vydania hnutelných vecí a to konkrétne 3,5 tonovej dvojnápravovej mechanicky vyklápačnej vlečky za traktor (položka a/), 3 500 litrovej dvojnápravovej cisterny čiernej farby za traktor (položka b/), jednonápravového podvozku rozmetadla univerzálneho na maštalný hnoj sivej farby (položka c/) a jednonápravového podvozku RUR 5 s 2 kolesami (položka d/) a v prípade nemožnosti vydania predmetných hnutelností eventuálne náhrady škody. Žalobu žalobca odôvodnil tým, že vykonáva poľnohospodárku činnosť, pri ktorej využíva poľnohospodársku techniku, ktorú mal zloženú vo dvore rodinného domu č. XX v obci C. patriaceho jeho nebohému strýkovi M. B., a ktorý teraz patrí žalovanej ako jeho dedičke (poznámka odvolacieho súdu – matke žalovanej). Žalovaná mu uvedené veci odmietla vydať, hoci tieto nikdy nepatrili M. B. a žalobca mal predmetné veci získať darom od svojho ďalšieho strýka L. I. staršieho v roku 2005. Žalovaná naproti tomu v konaní argumentovala, že hnutelné veci zložené na dvore rodinného domu v obci C. nadobudla na základe dvoch darovacích zmlúv zo dňa 14.01.2016 od strýka M. B..

1.2 Napadnutý rozsudok vydal súd prvej inštancie po doplnení dokazovania v zmysle uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/42/2022-121 zo dňa 28.09.2022, ktorým bol zrušený prvý rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 17C/22/2021-67 zo dňa 03.03.2022 o zamietnutí žaloby žalobcu, v ktorom súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca jednoznačne nepreukázal vlastnícke právo k hnutelným veciam, ktoré sú uložené na dvore rodinného domu č. XX v obci C. a veci tak ako ich označil sa nedali stotožniť s vecami, ktoré nadobudla žalovaná dvomi darovacími zmluvami zo dňa 14.01.2016

a teda nebolo zrejme, či sa skutočne nachádzajú vo dvore rodinného domu v Zádore a tiež, že v konaní nebola daná pasívna vecná legitímácia žalovanej, keďže žalovaná nebola subjektom, ktorý má veci vo svojej faktickej držbe, keď vlastníkom nehnuteľnosti, kde mali byť zložené je jej matka.

1.3 Súd prvej inštancie doplnil dokazovanie: vykonaním obhliadky hnutelností v obci Zádor, z ktorej zistil, že na dvore rodinného domu sú uložené vlečka (položka a/) a podvozok rozmetadla (položka c/) a zároveň sa tam nenachádza cisterna (položka b/) a podvozok (položka d/); ďalej oboznámením sa so spisom Obvodného oddelenia PZ Rimavská Seč ORP-156/RS-2021, v ktorom sa okrem iného nachádza čestné vyhlásenie L. I. mladšieho zo dňa 29.03.2021, že bol prítomný, keď jeho otec nebohy L. I. starší daroval v roku 2005 nebohému M. B., následne A. B., stroje, a to vlečku 3,5 t, prives za traktor 3,5 t, cisternu 3500 l a podvozok, ktoré stroje boli pristavené na pozemku nebohého M. B.; tiež osvedčením o dedičstve č. 3D 321/2008-111 po nebohom M. B. ako aj oboznámením sa s časťou spisu 2Ps/8/2016 Okresného súdu Rimavská Sobota, z ktorého zistil, že dňa 24.02.2016 A. B. a C. B. ako synovci M. B. podali návrh na pozbavenie jeho spôsobilosti na právne úkony, pričom uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15CoP/5/2019-360 zo dňa 27.02.2019 bol rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 2Ps/8/2016-242 zrušený a konanie zastavené, keďže menovaný v priebehu odvolacieho konania zomrel. Na pojednávaní konanom sa dňa 20.09.2023 súd prvej inštancie vypočul svedka N. L. (bratranec žalobcu), ktorý vypovedal, že bol na zabíjačke u krstného otca nebohého M. B., kedy tento povedal žalobcovi, že si môže zobrať vlečku, cisternu a rozmetávač hnojiva (cisternu tam aj videl) a žalobca ich odniesol do dvora M. B., kde videl aj vlečku.

1.4 Na základe takto vykonaného dokazovania súd prvej inštancie pristúpil k právnomu posúdeniu veci, pričom úvodom skonštatoval, že žalovaná je vo veci pasívne vecne legitimovaná.

1.5 Z obsahu dvoch darovacích zmlúv zo dňa 14.01.2016 súdu prvej inštancie vyplynulo, že M. B. daroval žalovanej všetky poľnohospodárske stroje, ktoré vlastnil a boli umiestnené v šope v obci C., pričom cisterna (položka b/) je uvedená v darovacej zmluve pod bodom 3. Súd prvej inštancie poukázal na to, že rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 2Ps/8/2016-242 zo dňa 10.08.2018 bol darca M. B. obmedzený v spôsobilosti na právne úkony, avšak tento nenadobudol právoplatnosť, pretože M. B. v priebehu odvolacieho konania zomrel. Súd prvej inštancie zároveň dospel k záveru, že nie je preukázané, že by už v čase uzatvárania darovacích zmlúv nebol spôsobilý na tieto právne úkony, a preto vychádzal z predmetných darovacích zmlúv, na základe ktorých poľnohospodárske stroje v jeho vlastníctve nadobudla žalovaná ako obdarovaná. Vzhľadom na to, že cisterna (položka b/) uvedená v darovacej zmluve pod bodom 3 bola vlastníctvom žalovanej, pokiaľ sa žalobca domáhal jej vydania alternatívne náhrady škody, súd prvej inštancie žalobu v tejto časti ako neodôvodnenú zamietol.

1.6 Pokiaľ ide o podvozok (položku d/), súd prvej inštancie dal do pozornosti, že táto sa pri vykonanej obhliadke nenašla a sám žalobca uviedol, že podvozok bol uložený vedľa cisterny za plotom, teda bol na neohradenom priestore pri otvorenom prístupe z poľa. Žalobca tak neuniesol dôkazné bremeno, že by sa tu vôbec táto položka nachádzala a ak aj áno, že by ju žalovaná zadržovala (teda, že by ju ona odtiaľ odniesla, a že je naďalej v jej držbe), ktorá uviedla, že si vôbec nepamätá, že by vedľa cisterny niečo stálo, na podvozok si nespomína. K podvozku, ak aj bol na žalobcom uvádzanom neohradenom mieste, bol voľný prístup z poľa a teda na žalobcovi bolo dôkazné bremeno, že podvozok ak tam aj bol zobrala práve žalovaná. Keďže žalobca neuniesol v tomto smere dôkazné bremeno, súd prvej inštancie žalobu žalobcu aj v tejto časti o vydanie podvozku (položka d/) eventuálne náhrady škody zamietol.

1.7 Čo sa týka vlečky a podvozku rozmetadla (položky a/ a c/), ktoré sa nachádzajú na dvore v obci C., súd prvej inštancie dospel k záveru, že tieto sa v darovacích zmluvách neuvádzajú a nemožno ich ani subsumovať pod „všetky poľnohospodárske stroje, ktoré sú umiestnené v šope“. Podľa výpovedí svedkov L. I. mladšieho a C. B. daroval L. I. starší hnutelné veci podľa žaloby žalobcovi na zabíjačke dňa 06.01.2005 a na druhý deň po zabíjačke ich previezli k žalobcovi, kde im stáli v ceste a tak ich potom previezli na dvor M. B. v obci C.. I keď svedok L. I. mladší napísal dve čestné vyhlásenia dňa 16.04.2021 a dňa 29.03.2021, ktoré nekorešponujú, v oboch je základom, že bol prítomný, keď jeho otec L. I. daroval hnutelné veci M. B. a odovzdané boli A. B. (jeho synovi) a z výsluchu všetkých troch svedkov vyplynulo, že k darovaniu došlo na zabíjačke. Argumentáciu žalovanej, že od 11.05.2015 je v presvedčení, že sporné veci patrili jej strýkovi M. B., ktorý jej ich daroval a teda, že žalobca by stratil vlastnícke právo tým, že tieto veci nadobudla do výlučného vlastníctva vydržaním v zmysle § 134 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „O.z.“) a uplatňovaný nárok na ich náhradu v peňažnej forme by bol potom v zmysle § 100 ods. 1 v spojení s § 101 až 110 O.z. premlčaný, nepovažoval súd prvej inštancie za dôvodnú. Nakoľko položky a/ a c/ neboli predmetom darovacích zmlúv, bolo na žalovanej, aby preukázala, že ich mala v oprávnenej držbe, ktorá však v tomto smere žiadne dôkazy nepredložila ani nenavrhol. Žalovaná síce predložila ako dôkaz čestné vyhlásenie M. B. zo dňa 12.02.2016, že až do času, kedy daroval poľnohospodárske stroje darovacími zmluvami E. O.,

bol vlastníkom všetkých strojov len on, toto čestné vyhlásenie sa však týka len vlastníctva strojov, ktoré boli darované a nevyplýva z neho, že by bol vlastníkom aj iných strojov, ako sú uvedené v darovacích zmluvách. Súd prvej inštancie zdôraznil aj to, že predmetom darovania boli hnutelné veci umiestnené v šope, pričom z výpovedí vyplýva, že veci, o ktoré v konaní ide, sa dlhodobo nachádzajú na dvore rodinného domu. Ak teda predmetné veci nie sú konkrétne uvedené v darovacej zmluve, neboli ani umiestnené v šope, žalovaná oprávnenú držbu nepreukázala. K predmetným položkám a/ a c/ preto žalovaná nenadobudla vlastnícke právo ani darovaním, ani vydržaním a nedôvodná je aj vznesená námietka premlčania, nakoľko sa premlčujú všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva a v danej veci sa žalobca dožaduje vydania vecí ako svojho vlastníctva. Súd prvej inštancie záverom vyslovil názor, že hoci žalobca nepredložil žiaden dôkaz o tom, že nebohý L. I. bol vlastníkom predmetných strojov, takýto dôkaz nie je ani o tom, že ich vlastníkom bol nebohý M. B. a samotná skutočnosť, či niekto bol podnikateľom alebo nie, takýmto dôkazom nie je a to najmä s prihliadnutím ku skutočnosti, že v obciach sa bežne vykonáva poľnohospodárska činnosť, nie nevyhnutne ako podnikanie. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba o vydanie vecí pod položkami a/ a c/ je dôvodná, keď žalobca je ich vlastníkom (nadobudol ich darovaním), a preto žalovanej uložil povinnosť mu tieto veci vrátiť.

1.8 O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C.s.p.“) a vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, pretože obe mali vo veci čiastočný úspech.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonnej lehote odvolanie obe strany sporu.

3. Žalovaná podala odvolanie proti I. a III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie a uplatnila pritom odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p., t.j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3.1 Žalovaná vyslovila názor, že súd prvej inštancie nedisponoval relevantným dôkazom o tom, že žalobcom označené hnutelné veci skutočne existovali, resp. existujú a pokiaľ áno, že tieto sú vlastníctvom žalobcu, majú ním ustálenú zostatkovú hodnotu, a že žalovaná disponuje s vecami, ktoré patria do vlastníctva žalobcu. Odvolací súd aj súd prvej inštancie správne poukázali, že žalobcom požadovaná hnutelná vec – 3500 litrová cisterna čiernej farby nemôže byť jeho vlastníctvom, keďže táto je totožná s cisternou čiernej farby, ktorú žalovaná získala na základe darovacej zmluvy zo dňa 14.01.2016. Obdobne od roku 2016 žalovaná na základe vyššie uvedenej darovacej zmluvy a ďalšej darovacej zmluvy zo dňa 14.01.2016 za svoje výlučné vlastníctvo považovala rozmetač hnoja s nosnosťou 5t na 4 kolesách RUR-5 mínovej /sivej farby/, rozmetač umelého hnojiva modrej farby ku príslušenstvu k traktoru ako aj príviesnú vlečku na dvoch kolesách tzv. plaťák a klieťkovú prepravku na dobytok šedej farby na dvoch kolesách. Pokiaľ teda žalobca mal na mysli vyššie uvedené hnutelné veci, tak ich rozhodne nemohol získať do svojho vlastníctva titulom daru od L. I. a teda nie je na podanie žaloby aktívne legitimovaný. S touto argumentáciou žalovanej sa súd prvej inštancie dôsledne nevysporiadal. Žalovaná je presvedčená, že aj podvozok v žalobe označený pod bodom c/ a vlečka označená v žalobe pod bodom a/ sú jej výlučným vlastníctvom a sú totožné s vecami označenými vo vyššie uvedených darovacích zmluvách ako rozmetač hnoja s nosnosťou 5 t na 4 kolesách RUR- sivej farby /mínovej/ a ako príviesná vlečka. Preto žalovaná so všetkými vecami, o ktorých bola presvedčená, že jej v roku 2016 daroval strýko M. B., a ktoré sa nachádzali na nehnuteľnosti vo vlastníctve jej matky disponovala v presvedčení a v dobrej viere, že jej patria a je ich výlučnou vlastníčkou.

3.2 Naviac súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil čestné vyhlásenia L. I. mladšieho zo dňa 16.04.2021 a zo dňa 29.03.2021. Je nepochybné, že ide o čestné vyhlásenia týkajúce sa v oboch prípadoch prejednávanej veci, avšak s rozdielnym uvedením osôb, ktorým mal L. I. starší tieto veci darovať. Kým v čestnom prehlásení z 29.03.2021 L. I. mladší deklaruje, že jeho otec mal sporné veci darovať otcovi žalobcu, v čestnom prehlásení zo 16.04.2021 už deklaruje, že ich mal darovať priamo žalobcovi. Žalobca teda bez akýchkoľvek pochybností nepreukázal či vôbec, a ak áno, na akom právnom základe získal sporné veci do svojho vlastníctva. Obe čestné vyhlásenia mal napísať L. I. mladší v krátkom časovom slede a naviac bezprostredne po smrti údajného darcu. Žalobca tiež ničím nepreukázal, že označené hnutelné veci skutočne existovali, že nebohý L. I. starší ich aj skutočne vlastnil, že v čase svojho života skutočne legálne podnikal ako samostatne hospodáriaci roľník, a že označené veci vniesol do podnikania za účelom odpisov. Žalovaná namietla aj to, že žalobca si dôkaz o darovaní nezabezpečil priamo od darcu počas jeho života, ktorý zomrel až dňa 24.02.2021,

ale zabezpečoval ho od jeho syna necelé dva mesiace po smrti údajného darcu, hoci tvrdí, že už od 11.05.2015 nemohol s vecami disponovať.

3.3 Žalovaná bola tiež presvedčená, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil dôkaznú situáciu aj vo vzťahu k možnej aplikácii § 134 ods. 1 O.z. a následne vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania v zmysle § 100 ods. 1 O.z. Žalovaná sporné veci od 14.01.2016, kedy jej ich strýko M. B. daroval a odovzdal, fakticky ovládala a nakladala s nimi v dobrej viere, že patria do jej výlučného vlastníctva. Toto presvedčenie bolo umocnené o to viac, že od 14.01.2016 až do podania žaloby žalobcom na súd dňa 01.10.2021 ju v tejto držbe nikto nerušil.

3.4 Na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu aj vo zvyšnej časti zamietne a žalovanej prizná trovy konania.

4. Žalobca podal odvolanie proti II. a III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie. Súdu prvej inštancie vytýkal, že mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.).

4.1 Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p., tento videl žalobca v tom, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je dostatočné a náležité čo do zamietavého výroku rozsudku, a to najmä z toho uhla pohľadu, prečo by žalovaná nemohla zadržiavať (všetky) veci tvoriace predmet konania. Poukázal na bod 13. zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, v ktorom odvolací súd vyslovil, že rozhodujúcou skutočnosťou z hľadiska pasívnej vecnej legitímácie je okolnosť, ktorá osoba má vo svojej dispozícii tú – ktorú vec. Nie je dôležité, kde žalovaný subjekt veci majúce sa vydať zadržiava, ale to, že ich zadržiava, môže s nimi disponovať a zároveň ich odmieta vydať. Uvedené predpoklady boli v konaní preukázané, od samého začiatku konania bolo zrejmé, že žalovaná predmetné veci odmietla vydať tvrdiac, že ide o jej patriace veci, čo však bolo vyvrátené tým, že žalobca preukázal, že uvedené veci boli jeho a zároveň sa preukázalo, že šlo o také veci, ktoré neboli predmetom darovania zo strany M. B. a jednalo sa výlučne o také hnuiteľnosti, ktoré sa nikdy nenachádzali v šope, pričom darované veci mali byť výlučne veci nachádzajúce sa v šope rodinného domu M. B. v obci C..

4.2 Žalobca sa nestotožnil ani s názorom súdu prvej inštancie, že M. B. v čase darovania nebol v stave vylučujúcom platnosť takéhoto právneho úkonu, keď tento bol aj v tom čase opakovane a dlhodobo hospitalizovaný na psychiatrii, čo nesvedčí o jeho duševnom zdraví. Darovacia zmluva bola predpripravená a podsunutá mu na podpis a navyše M. B. nevedel poriadne písať ani rukou, tobôž nie na stroji alebo počítači. Okrem toho slovenský jazyk vôbec neovládal, čo vyplýva zo znaleckého posudku P. L. a z predmetnej zmluvy vôbec nevyplýva, že by mu ktokoľvek zmluvu pretlmočil. Vzhľadom na uvedené sa v žiadnom prípade nemohlo jednáť o platne uzavretú darovaciu zmluvu, a preto bolo povinnosťou žalovanej vydať žalobcovi všetky veci tvoriace predmet konania alternatívne nahradiť škodu. Zároveň však M. B. nemohol žalovanej darovať veci, ktoré mu vlastnícky nikdy nepatrili a žalovaná od nej nemôže odvíjať svoje vlastnícke právo, na čo súd prvej inštancie nedal žiadnu odpoveď.

4.3 Napadnutý rozsudok je vnútorne protirečivý, keď na jednej strane súd prvej inštancie správne ustálil vlastnícke právo žalobcu k dvom položkám a/ a c/ berúc do úvahy, že tieto nemohli byť predmetom darovania, nakoľko sa nenachádzali v šope rodinného domu, hoci darovanie sa malo vzťahovať výlučne na veci, ktoré sa nachádzali v šope. Naproti tomu žalobu zamietol vo vzťahu k položkám b/ a d/, ktoré sa paradoxne tiež nenachádzali na uvedenom mieste. Žalovaná vo svojej výpovedi pôvodne potvrdila, že vie ako predmetné stojičky vyzerajú, vedela sa vyjadriť aj k ich hodnote tvrdiac, že ich dostala darom od svojho strýka s tým, že rovnako uviedla aj to, že ide o veci „stojace vonku, konštrukcie sú už hrdzavé“ a až následne zmenila svoju výpoveď a tvrdila, že nevie, o akú vec sa jedná pod položkou d/ a teda jej výpoveď je účelová. Rozporuplné je aj to, že M. B. mal citované darovacie zmluvy datované 14.06.2016 potvrdiť čestným prehlásením vyhotoveným 12.02.2016, teda pred ich vznikom.

4.4 Pre absenciu vyššie namietaných informácií v napadnutom rozsudku nemožno podľa žalobcu prijať záver o tom, že by takto odôvodnené súdne rozhodnutie bolo možné považovať za riadne odôvodnené spĺňajúce kritériá v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p. a toto zároveň porušuje ústavné práva žalobcu. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu SR (II.ÚS 115/03) vyplýva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný, čo patrí medzi vady konania v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p., pretože neumožňuje strane efektívne sa brániť proti príslušnému rozhodnutiu. Zároveň žalobca skonštatoval, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Napadnuté výroky rozsudku považoval aj

za prekvapivé, keď sa súd prvej inštancie neriadil právnym názorom odvolacieho súdu a hoci v konaní bola preukázaná existencia všetkých 4 vecí, žalobu čiastočne zamietol bez náležitého vysvetlenia, prečo žalovanú nezaviazal povinnosťou zaplatiť žalobcovi za veci, ktoré mu odmietala vydať. Prekvapivosti predmetného rozsudku nasvedčuje aj fakt, že súd prvej inštancie vec predbežne právne neposúdil.

4.5 Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP videl žalobca v tom, že v konaní bolo preukázané jeho vlastnícke právo ku všetkým štyrom položkám tvoriacim predmet konania, ktoré žalovaná odmietla žalobcovi vydať a táto nikdy netvrdila, že by s predmetnými vecami nedisponovala. Ak by ich bola žalovaná včas a riadne vydala, nemohli by byť ani len v teoretickej rovine možné výhrady naznačené súdom prvej inštancie, že z priestoru nachádzajúceho sa mimo oplotenej záhrady M. B. si veci mohol ktokoľvek zobrať. Miesto, kde sa nachádzali položky nie je verejným priestranstvom a žalobca tam nemá na rozdiel od žalovanej prístup. O uvedenom svedčí, že veci boli uložené dlhú dobu na tomto mieste, kam ich neumiestnil žalobca, a aj tá okolnosť, že žalovaná si vedela odíť zobrať cisternu, čo sama priznala a rovnako tak mohla zobrať a vydať žalobcovi i sporný jednonápravový podvozok RUR 5 s 2 kolesami. Opätovne zdôraznil, že žalovaná priznala, že vie, o ktoré veci sa jedná, pričom nikdy netvrdila, že by bol niekto odcudzil uvedené nemotorové vozidlá. Súdom prvej inštancie zistené skutkové závery preto nemôžu obstať.

4.6 Záverom žalobca uviedol, že je daný aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. a to s poukazom na všetky vyššie uvedené ako aj ním v konaní tvrdené skutočnosti.

4.7 Žalobca navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne zmeniť tak, že odvolací súd žalobe vyhovie aj v prevyšujúcej časti a tiež žiadal priznať právo na náhradu všetkých trov konania.

5. Podaním zo dňa 05.10.2023 žalovaná súdu prvej inštancie oznámila, že došlo k zmene priezviska na jej strane a zároveň predložila nový dôkaz v odvolacom konaní - potvrdenie o zaplatení súčiastok do rozmetadla, ktorý má podľa nej preukázať, že univerzálne rozmetadlo nemohlo patriť L. I. staršiemu.

6. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zo dňa 30.10.2023 uviedla, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje v zamietajúcej časti za zákonný a skutkovo i právne odôvodnený. Súd prvej inštancie mal dostatok podkladov pre prijatie záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal vlastnícke právo k týmto hnutelným veciam. Žalobca však neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal vlastnícke právo ani k hnutelným veciam, ktoré súd prvej inštancie žalovanej napadnutým rozsudkom uložil žalobcovi vydať.

7. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej zo dňa 08.11.2023 uviedol, že toto považuje za nedôvodné a žalovanou napadnutý I. výrok rozsudku súdu prvej inštancie je vecne správny, presvedčivý a zákonný. Pokiaľ žalovaná spochybňuje existenciu vecí, ktoré má vydať, táto jej námietka nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Svedčí o tom aj výpoveď žalovanej, ktorá na otázku právneho zástupcu žalobcu výslovne uviedla, že vie, o ktoré veci sa jedná, čo vylučuje jej účelové tvrdenie, že predmetné veci neexistujú. Žalovaná vo vzťahu k týmto veciam tvrdila, že ide o veci patriace do jej vlastníctva, čo rovnako preukazuje ich existenciu. Napokon žalovaná v konaní tvrdila a preukazovala, že tieto veci dostala darom od M. B., a že takto k nim mala získať vlastnícke právo. Nestotožnil sa ani s odvolacou námietkou žalovanej, ktorou spochybnila čestné prehlásenia L. I.. Vlastnícke právo žalobcu je preukázané nie len čestným prehlásením L. I., ale aj jeho svedeckou výpoveďou, ako aj výpoveďou ďalších svedkov C. B. a N. L. a výpoveďou žalobcu. Ďalej žalobca poukázal na to, že žalovaná vedela, že M. B., trpí ťažkým alkoholizmom, je psychicky chorý človek, a napriek tomu sa neštítala ho naviesť na podpísanie darovacích zmlúv, ktorým v žiadnom prípade nemohol rozumieť vzhľadom na svoj zjavne narušený psychický stav a pre neznalosť slovenského jazyka. Skutočnosť či vlastník vecí L. I. starší podnikal alebo nie, nemá žiadnu relevanciu pre rozhodnutie. Je tiež bez právneho významu, kedy sa žalobca rozhodol pre podanie žaloby, či počas života L. I. staršieho alebo až po jeho smrti, pretože v konaní preukázal všetky podstatné skutočnosti. Rovnako je nedôvodná námietka premlčania zo strany žalovanej. Žalobca tiež nezdieľa názor žalovanej, že jej mali byť sporné veci darované a odovzdané, pretože doposiaľ netvrdila, že by sa jej darované veci aj fyzicky odovzdali. Okrem toho darca ani nebol v stave, aby jej veci označené v darovacej zmluve mohol odovzdať, nakoľko v tom čase bol pripútaný k lôžku. Taktiež nie pravdivé jej tvrdenie, že by nakladala s predmetnými vecami, keďže ide o veci používané na poľnohospodársku činnosť a je možné s nimi disponovať výlučne vlečením iným motorovým vozidlom väčšieho výkonu, pričom žalovaná nie je držiteľom vodičského oprávnenia na riadenie takýchto vozidiel. Odhladnuc od toho vonkoncom nie je pravda, že by žalovaná mohla konať v dobrej viere, keď žalobca sa vydania týchto vecí dožadoval dlhodobo, ako mimosúdne, tak aj prostredníctvom trestného oznámenia

a následne aj súdnou cestou. Pokiaľ žalovaná v odvolacom konaní bez akéhokoľvek vysvetlenia priložila listinu s nečitateľným obsahom, k tejto nie je možné prihladať, nakoľko je priložená v rozpore s ustanovením § 366 C.s.p.

8. Žalovaná v replike zo dňa 02.12.2023 uviedla, že žalobca sa v podanom vyjadrení snaží všetky nezvratné dôkazy svedčiace v jej prospech bagatelizovať a zavádzajúcim spôsobom interpretovať. Pokiaľ žalobca tvrdí, že jeho vlastnícke právo preukázali aj svedecké výpovede svedkov C. B. a N. L., s týmto žalovaná nesúhlasí, keďže žalobu žalobca zakladal len na čestnom prehlásení L. I. mladšieho zo dňa 16.04.2021. Žalobca zavádzajúco interpretuje aj výpovede vyššie uvedených svedkov, keď svedok N. L. na pojednávaní napriek snahe vizuálne kontaktovať žalobcu dokazoval, že to bol nebohý M. B., ktorý povedal žalobcovi, že si môže zobrať hnuťelné veci, ktoré mal potom žalobca odniesť do dvora M. B. a teda tento svedok vôbec nepotvrďuje argumentáciu žalobcu, že sporné hnuťelné veci jemu priamo daroval L. I. starší. Na druhej strane to bol sám žalobca, ktorý v rámci trestného konania doložil čestné prehlásenie zo dňa 29.03.2021 a pri výsluchu po zákonom poučení pred príslušníkom policajného zboru jeho obsah potvrdil, t.j., že sporné hnuťelné veci mal L. I. darovať jeho otcovi M. B..

9. Žalobca v duplike zo dňa 14.12.2023 uviedol, že táto nijako nevyvracia dôvodnosť argumentov žalobcu vo vyjadrení zo dňa 08.11.2023. Žalovaná neuviedla žiadne nové skutočnosti či argumenty, ktoré by potvrdili opodstatnenosť jej odvolacích dôvodov. Odmietol tvrdenie žalovanej, že by zavádzajúcim spôsobom interpretoval dôkazy svedčiace v jej prospech, a že by ich bagatelizoval. Žalobca nikdy netvrdil, že žalovanou namietané čestné prehlásenia strácajú dôkaznú silu a je potrebné vychádzať zo svedeckých výpovedí, ako ona účelovo uvádza v predmetom vyjadrení. Žalobca zdôraznil, že jeho vlastnícke právo preukazuje nie len čestné prehlásenie L. I., ale aj jeho svedecká výpoveď a rovnako aj výpoveď ďalších svedkov (C. B. či N. L.), vrátane jeho vlastnej výpovede. Čestné prehlásenia teda nijako nestrácajú dôkaznú silu, práve naopak, predstavujú ďalší podstatný dôkaz preukazujúci aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu v konaní. Navyše sa s obsahom namietaných prehlásení náležite vypořiadal súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Zároveň žalovaná vecne nereaguje a vôbec neneguje ďalšie podstatné tvrdenia žalobcu vo vyjadrení zo dňa 08.11.2023, čo je potrebné považovať za súhlas s tvrdeniami žalobcu.

10. Žalobca sa v replike zo dňa 29.12.2023 (k vyjadreniu žalovanej zo dňa 30.10.2023 k odvolaniu žalobcu) vyjadril tak, že nad rámec doteraz uvedených skutkových tvrdení už nie je čo viac uviesť a bolo by nadbytočné podrobnejšie reagovať na predmetné podanie.

11. Krajský súd príslušný na rozhodnutie o odvolaniach žalobcu a žalovanej podľa § 34 ods. 1 C.s.p. prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania z dôvodu, že dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie považoval za postačujúce pre rozhodnutie o podaných odvolaniach, ktoré nebolo potrebné zopakovať ani doplniť a prejednanie veci na odvolacom pojednávaní nevyžadoval dôležitý verejný záujem (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a to v celom rozsahu v súlade s odvolaniami žalobcu a žalovanej z dôvodov vymedzených v ich odvolaniach v súlade s ustanoveniami § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p., keď vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré by musel odvolací súd prihliadnuť aj bez námietok odvolateľov odvolací súd nezistil a dospel k názoru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v I. a v II. výroku vo veci samej ako aj v závislom III. výroku o trovách konania vecne správny, a preto ho podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. potvrdil.

12. Podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Reagujúc na odvolacie námietky žalobcu a žalovanej na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza nasledovné:

13. Odvolací súd posudzuje vec opakovane. Predmetom súdneho sporu je nárok žalobcu na vydanie presne špecifikovaných hnuťelných vecí - poľnohospodárskych strojov a to konkrétne 5 tonovej dvojnápravovej mechanicky vyklápacej vlečky za traktor (položka a/), 3 500 litrovej dvojnápravovej cisterny čiernej farby za traktor (položka b/), jednonápravového podvozku rozmetadla univerzálneho na maštalný hnoj sivej farby (položka c/) a jednonápravového podvozku RUR 5 s 2 kolesami (položka d/), ktoré mali byť zložené na dvore rodinného domu v obci C. (vo vlastníctve matky žalovanej), a eventuálne

nárok na náhradu škody v prípade nemožnosti ich vydania. Žalobca svoje vlastnícke právo k huteľným veciam označeným v žalobe odvodzuje od toho, že tieto mu mali byť darované L. I. starším na zabíjačke konanej sa dňa 06.01.2005. Žalovaná naopak v konaní tvrdí, že huteľné veci, ktoré sa nachádzajú na dvore rodinného domu v obci C. nadobudla na základe dvoch darovacích zmlúv zo dňa 14.01.2016 od svojho strýka M. B.. Odvolací súd v uznesení č. k. 17Co/42/2022-121 zo dňa 28.09.2022, ktorým zrušil prvý rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 17C/22/2022-67 zo dňa 03.03.2022 konštatoval, že v konaní nebol zo strany súdu prvej inštancie dostatočne zistený skutkový stav veci, keďže nebolo zrejmé, či sa veci požadované žalobcom v žalobe skutočne nachádzajú na dvore rodinného domu v obci Zádor a nebolo tiež zrejmé či veci, ktoré požaduje žalobca od žalovanej sú totožné s vecami, ktoré mala dostať žalovaná darovacími zmluvami od M. B. alebo sa jedná o odlišné huteľné veci mimo týchto darovacích zmlúv (a či vôbec sú tieto veci v dispozícii žalovanej). Odvolací súd uložil súdu prvej inštancie vyzvať strany sporu na doplnenie skutkových tvrdení a prípadných dôkazných návrhov na zistenie, aby vedel stotožniť veci požadované žalobcom s vecami, ktoré sa nachádzajú na dvore rodinného domu v obci C., a aby vedel ustáliť skutkové tvrdenia strán sporu, či predmetne huteľné veci, ktoré požaduje žalobca sú vecami, ktoré nadobudla žalovaná od M. B. alebo požaduje žalobca veci, ktoré sú od týchto odlišné, a či vôbec ide o veci, s ktorými žalovaná disponuje. Ďalej odvolací súd uviedol, že až po tom čo súd prvej inštancie dospeje k jednoznačnému záveru ohľadom existencie, resp. neexistencie huteľných vecí požadovaných žalobcom vo dvore rodinného domu v obci Zádor, bude opätovne posudzovať otázku aktívnej legitímácie žalobcu a v prípade jej kladného vyhodnotenie aj ďalšie predpoklady úspešného uplatnenia žaloby v zmysle § 126 ods. 1 O.z. a zároveň uložil súdu prvej inštancie napraviť procesný nedostatok v konaní v podobe nerozhodnutie o dôkazných návrhoch žalobcu. Súd prvej inštancie postupoval v súlade s pokynmi odvolacieho súdu a vykonal aj všetky dostupné dôkazy potrebné pre správne zistenie skutkového stavu, ktoré odvolací súd považuje dostačujúce pre rozhodnutie veci.

14. Odvolanie žalobcu ani žalovanej nie je dôvodné.

15. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že súd prvej inštancie dospel na základe doplneného dokazovania k právnomu záveru, že žaloba žalobcu je čiastočne dôvodná v časti týkajúcej sa vydania huteľných vecí označených v žalobe ako položka a/ - 3,5 tonová dvojnápravová mechanicky vyklápaťelná vlečka za traktor a ako položka c/ - jednonápravový podvozok rozmetadla univerzálneho na maštalný hnoj sivej farby, vo vzťahu ku ktorým žalobca uniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, a to že mu prislúcha vlastnícke právo k predmetným veciam, a tieto sa nachádzajú v dispozícii žalovanej, ktorá mu ich neoprávnene odmieta vydať. V prevyšujúcej časti, pokiaľ ide o huteľnú vec označenú v žalobe ako položka b/ - 3 500 litrová dvojnápravová cisterna čiernej farby za traktor, súd prvej inštancie žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol z dôvodu preukázania vlastníckeho práva žalovanej k nej a rovnako žalobu zamietol aj v časti pokiaľ ide o položku d/ - jednonápravový podvozok RUR 5 s 2 kolesami, vo vzťahu ku ktorej žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania, že ju má v držbe žalovaná, resp., že sa na dvore rodinného domu v obci C. táto položka vôbec nachádza.

16. V rámci dokazovania platí zásada, že každá strana musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu a strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Dôkazné bremeno možno charakterizovať ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pričom dôsledkom toho, že tvrdenie nie je preukázané, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie (porovnaj napríklad uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/217/2007 zo dňa 27.07.2009). Dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, ide teda o tú stranu sporu, ktorá existenciu takýchto skutočností tvrdí (pozri uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 38/2015 zo dňa 21.01.2015).

17. Pokiaľ žalovaná namietala (vo vzťahu k položkám žaloby pod písmenami a/ a c/), že súd prvej inštancie nedisponoval relevantným dôkazom o tom, že žalobcom označené huteľné veci skutočne existovali, resp. existujú a pokiaľ áno, že tieto sú vlastníctvom žalobcu, a že žalovaná disponuje s vecami, ktoré patria do vlastníctva žalobcu, odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie v tomto smere vykonal dostatočné dokazovanie, na základe ktorého:

1/ vykonanou obhliadkou na dvore rodinného domu č. XX v obci C. mal za preukázanú existenciu huteľných vecí – poľnohospodárskych strojov nachádzajúcich sa na mieste samom a zároveň stotožnil

predmetné hnutelné veci požadované žalobcom v žalobe (položky a/ a c/) s hnutelnými vecami nachádzajúcimi sa na dvore rodinného domu, čo vyplýva aj z predloženej fotodokumentácie na č.l. 171 až 174 spisu;

2/ z čestného prehlásenia L. I. mladšieho zo dňa 16.04.2021 ako aj z výpovedí svedkov v konaní a to L. I. mladšieho (syna darcu) a C. B. (brata žalobcu), ktorí totožne potvrdili, že L. I. starší tieto daroval žalobcovi na zabíjačke konanej sa dňa 06.01.2005 a následne boli hnutelné veci umiestnené na dvor M. B., mal za preukázané vlastnícke právo žalobcu k predmetným hnutelným veciam (položky a/ a c/); 3/ zároveň z predložených darovacích zmlúv zo dňa 14.01.2016 nevyplývalo, že by sa v nich predmetné položky a/ a c/ uvádzali, neboli teda žalovanej darované, vzhľadom k čomu žalovaná účinne nevyvrátila žalobnú argumentáciu žalobcu v tomto smere.

17.1 Žalovaná v podanom odvolaní ďalej uviedla, že 3,5 tonová dvojnápravová mechanicky vyklápaateľná vlečka za traktor označená v žalobe ako položka a/ a jednonápravový podvozok rozmetadla univerzálneho na maštaľný hnoj sivej farby označený v žalobe ako položka c/ sú jej výlučným vlastníctvom a sú totožné s vecami označenými v darovacích zmluvách zo dňa 14.01.2016 ako príviesná vlečka (poznámka odvolacieho súdu - v darovacej zmluve uvedená pod bodom 7. ako príviesná vlečka na dvoch kolesách tzv. plaťák cca 6m ku príslušenstvu k traktoru) a ako rozmetač hnoja s nosnosťou 5 t na 4 kolesách RUR - sivej farby/mínovej (poznámka odvolacieho súdu - v darovacej zmluve uvedený pod bodom 8. ako rozmetač hnoja s nosnosťou 5 t na 4 kolesách RUR-5 ku príslušenstvu k traktoru s dvoma posuvnými pásmi so 4 rozmetadlami, pôvodne oceľová farba natretá s míniovou farbou). S uvedenou argumentáciou žalovanej odvolací súd nesúhlasí a naopak stotožňuje sa so záverom súdu prvej inštancie v bode 39. odôvodnenia napadnutého rozsudku, že predmetné hnutelné veci v darovacích zmluvách zo dňa 14.01.2016 uvedené nie sú. Pokiaľ sa žalovaná snaží podradiť položku pod písm. a/ s položkou z darovacej zmluvy pod bodom 7., odvolací konštatuje, že predmetné hnutelné veci stotožniť nemožno, keď ako je zrejmé z vykonanej obhliadky na mieste samom a fotodokumentácie z nej (č.l. 173 a 174 spisu), na dvore rodinného domu sa nachádza dvojnápravová vlečka (ako je označená aj žalobcom v žalobe pod písm. a/), pričom v darovacej zmluve ide pod bodom 7. o príviesnú vlečku na dvoch kolesách, t.j. jednonápravovú. Čo sa týka položky uvedenej v žalobe pod písm. c/, ktorú žalovaná stotožňuje s položkou v darovacej zmluve pod bodom 8., opätovne uvedené hnutelné veci stotožniť nemožno, keď pri žalobcom požadovanej veci ide o jednonápravové rozmetadlo (t.j. na dvoch kolesách), ktoré súd prvej inštancie správne stotožnil v zmysle obhliadky s rozmetadlom taktiež jednonápravovým na dvore rodinného domu (fotodokumentácia na č.l. 171 a 172 spisu), pričom v darovacej zmluve je pod bodom 8. uvedený rozmetač hnoja na 4 kolesách (t.j. dvojnápravový). Z uvedeného je zrejmé, že ide o odlišné hnutelné veci.

17.2 Pokiaľ žalovaná namieta rozdielnosť čestných prehlásení L. I. mladšieho, keď v čestnom prehlásení zo dňa 16.04.2021 deklaruje, že hnutelné veci mal L. I. starší darovať priamo žalobcovi a v zmysle čestného vyhlásenia zo dňa 29.03.2021 mal L. I. starší sporné veci darovať M. B. (otcovi žalobcu), následne A. B. (žalobcovi), odvolací súd má za to, že uvedený rozpor bol zo strany L. I. mladšieho odstránený jeho svedeckou výpoveďou na pojednávaní konanom sa dňa 02.03.2022, kedy jednoznačne potvrdil, že predmetné hnutelné veci boli odovzdané žalobcovi a uvedenú skutočnosť potvrdila aj svedecká výpoveď ďalšieho svedka C. B..

17.3 Vo vzťahu k námietkam žalovanej, že žalobca nepreukázal, že nebohý L. I. starší tieto veci aj skutočne vlastnil, že v čase svojho života skutočne legálne podnikal ako samostatne hospodáriaci roľník, a že označené veci vniesol do podnikania za účelom odpisov, odvolací súd konštatuje, že s predmetnou námietkou žalovanej sa vysporiadal v konaní už súd prvej inštancie v bode 47. odôvodnenia rozsudku, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd plne stotožňuje.

17.4 Žalovanou namietnutá skutočnosť, že žalobca si dôkaz o darovaní hnutelných vecí nezabezpečil priamo od darcu L. I. staršieho, ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX, ale až necelé dva mesiace po jeho smrti od jeho syna, nie je pre vec rozhodujúca, nakoľko prostriedky procesného útoku či procesnej obrany sú v dispozícii každej zo strán sporu, ktorá si sama zväží, aký dôkazný prostriedok použije.

17.5 Vo vzťahu k argumentácii žalovanej, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil dôkaznú situáciu ohľadom možnej aplikácie ustanovenia § 134 ods. 1 O.z. týkajúcej sa vydržania predmetných hnutelných vecí odvolací súd konštatuje, že táto nie je dôvodná. Vydržanie je originárnym spôsobom nadobúdania vlastníckeho práva, ktorý môže nastať len v prípade kumulatívneho splnenia zákonom ustanovených predpokladov. Týmto sú oprávnenosť držby, uplynutie zákonom ustanovenej doby oprávnenej držby, spôsobilosť predmetu držby a spôsobilosť subjektu držby. Na to aby sa držiteľ považoval za oprávneného zákon vyžaduje, aby bol vzhľadom na všetky okolnosti v dobrej viere, že mu vec patrí, a preto s touto nakladá ako s vecou vlastnou. Posúdenie, či držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný v tom, že mu vec patrí, ale nemôže vychádzať iba zo subjektívnych predstáv držiteľa. Dobrá viera sa musí

vzťahovať aj na objektívne okolnosti, za ktorých vôbec mohlo vecné právo vzniknúť, teda aj k právnomu dôvodu (titulu), ktorý by mohol mať za následok vznik práva. Oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, stačí ak tu bol i domnelý (putatívny) právny dôvod, teda ide o to, aby držiteľ bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu taký právny titul svedčí. Domnelým (putatívnym) titulom nadobudnutia vlastníctva je určitá skutočnosť, ktorá má navonok znaky riadneho nadobúdacieho titulu (v súlade so zákonom zakladajúceho vznik vlastníctva), chýba pri nej ale niektorá stránka, ktorú pre nadobudnutie vlastníctva vyžaduje objektívne právo. Do úvahy je potrebné zobrať aj to, či by držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú s ohľadom na okolnosti a povahu konkrétneho prípadu možno po každom (spravodlivo) požadovať, mal alebo mohol mať pochybnosti, či mu vec alebo právo patrí. Odvolací súd súladne so záverom súdu prvej inštancie konštatuje, že v predmetnej veci žalovaná nepreukázala existenciu titulu, ani len domnelého, na základe ktorého by nadobudla predmetné huteľné veci (položky a/ a c/), a od ktorého by mohla odvodzovať svoju oprávnenú držbu ako jednu zo základných podmienok vydržania, ktorá musí byť naplnená, keď za takýto nadobúdaci titul nebolo možné považovať dve darovacie zmluvy zo dňa 14.01.2016, nakoľko ako už vyplýva z bodu 17.1 odôvodnenia tohto rozhodnutia, k stotožneniu huteľných vecí nachádzajúcich sa na dvore rodinného domu v obci Zádor (uvedených v žalobe pod písm. a/ a c/) s huteľnými vecami uvedenými v darovacích zmluvách nedošlo. Iný nadobúdaci titul, od ktorého by mohla žalovaná odvodzovať svoju oprávnenú držbu, táto v konaní ani netvrdila.

17.6 K žalovanou predloženému potvrdeniu o zaplatení súčiastok do rozmetaďa zo dňa 14.09.2000, z ktorého malo podľa žalovanej vyplývať, že univerzálne rozmetaďlo na maštalný hnoj nemohlo patriť L. I. staršiemu, odvolací súd uvádza, že toto bolo predložené odvolaciemu súdu až v odvolacom konaní, keď žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie uvedené potvrdenie nepredložila. Odvolací súd udáva, že zákonná koncentrácia konania predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany. Prostriedky procesnej obrany a procesného útoku je potrebné zásadne uplatniť pred súdom prvej inštancie, inak sa strana sporu zbavuje možnosti ich uplatnenia v odvolacom konaní. So zreteľom na nové skutočnosti alebo dôkazy uplatnené až v odvolacom konaní je možné vec samu preskúmať iba v prípadoch podľa § 366 C.s.p., ktorý jasne hovorí o tom, že prostriedky procesného útoku alebo procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie možno v odvolaní použiť len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok (písm. a/), vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu (písm. b/), má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (písm. c/) alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť pred súdom prvej inštancie (písm. d/). Žalovaná k predloženému dôkazu uviedla len toľko, že predmetný dôkaz sa jej podarilo zabezpečiť až v tejto fáze konania. Odvolací súd dáva do pozornosti, že skutočnosť, že odvolateľ bez svojej viny takýto dôkaz nemohol uplatniť pred súdom prvej inštancie musí odvolateľ aj preukázať, pričom ak takýto predpoklad nesplní, odvolací súd na novotu neprihliadne. Žalovaná predmetné tvrdenie bližšie neodôvodnila a ani nepredložila žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval, že potvrdenie z roku 2000 nemohla bez svojej viny uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd neprihliadol na nový dôkaz (potvrdenie) ako prostriedok procesnej obrany uplatnený až v odvolaní, ktorý nebol uplatnený pred súdom prvej inštancie, a ktorý zároveň nespĺňal procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 C.s.p.

18. Odvolací súd vo vzťahu k odvolaniu podanému žalobcom na úvod konštatuje, že v zmysle zrušujúceho uznesenia súdu prvej inštancie bolo úlohou súdu prvej inštancie primárne stotožniť veci požadované žalobcom s vecami, ktoré sa nachádzajú na dvore rodinného domu v obci C., aby vedel ustáliť, či predmetne huteľné veci, ktoré požaduje žalobca sú vecami, ktoré nadobudla žalovaná od M. B. alebo požaduje žalobca veci, ktoré sú od týchto odlišné, a či vôbec ide o veci, s ktorými žalovaná disponuje.

18.1 Čo sa týka zamietnutia žaloby v časti o vydanie položky b/ 3 500 litrovej dvojnápravovej cistery čiernej farby, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k záveru, že cisterna, ktorá sa mala nachádzať na dvore rodinného domu v obci C., a ktorej existenciu žalovaná nepopierala, patrila do vlastníctva žalovanej a to na základe nadobúdacieho titulu darovacej zmluvy zo dňa 14.01.2016, keď túto bolo možné stotožniť s položkou pod č. 3. predmetnej darovacej zmluvy. Hoci žalobca preukazoval svoje vlastnícke právo k cisterne čestným prehlásením L. I. mladšieho zo dňa 16.04.2021, žalovaná predloženou darovacou zmluvou zo dňa 14.01.2016 (skoršieho dátumu ako predmetné čestné prehlásenie) vyvrátila argumentáciu žalobcu v tomto smere a účinne poprela jeho tvrdenie, že mu bola predmetná vec darovaná a zároveň k tomu svojmu tvrdeniu uniesla aj dôkazné bremeno. Pokiaľ žalobca argumentuje, že darca M. B. nebol spôsobilý na takýto právny úkon – spísanie darovacích zmlúv, odvolací súd konštatuje, že s uvedenou argumentáciou sa vysporiadal v bode 35. odôvodnenia

rozhodnutia už súd prvej inštancie, s ktorým odôvodnením sa plne stotožňuje. V konaní nebolo preukázané, že darca nebol v čase uzatvorenia darovacích zmlúv na takýto právny úkon spôsobilý, a preto je nutné považovať darovacie zmluvy zo dňa 14.01.2016 za platné. Pokiaľ aj žalobca namietal, že darovacia zmluva nebola darcovi pretlmočená (do maďarského jazyka, len ktorému mal darca rozumieť), táto jeho námietka ostala len v rovine tvrdení.

18.2 K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie nedal žiadnu odpoveď na tú skutočnosť, že M. B. nemohol žalovanej darovať veci, ktoré mu nikdy nepatrili, odvolací súd poukazuje na bod 47. odôvodnenia rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie konštatoval, že vlastnícke právo k darovaným huteľným veciam nebolo preukázané ani u jedného z darcov (M. B., L. I. starší).

18.3 Čo sa týka zamietnutia žaloby v časti o vydanie položky d/ jednonápravového podvozku RUR 5 s dvomi kolesami, žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno týkajúce sa existencie predmetnej veci, keď táto sa na pozemku rodinného domu v obci C. pri obhliadke nenachádzala, súd prvej inštancie teda nemohol ani pristúpiť k stotožneniu predmetnej veci s položkou d/ podľa žaloby a zároveň žalobca v konaní neunesol ani dôkazné bremeno vo vzťahu k tomu, že by mala žalovaná s uvedenou huteľnou vecou žalobcu disponovať a túto zadržiavať.

18.4 Odvoláciu námietku žalobcu v tom smere, že darovanie M. B. sa malo vzťahovať výlučne na huteľné veci nachádzajúce sa v šope, pričom v prípade huteľností pod písm. b/ a d/ sa tieto v šope nenachádzali, nepovažuje odvolací súd za dôvodnú. Hoci súd prvej inštancie svoju argumentáciu vo vzťahu k nemožnosti vydržania vlastníckeho práva žalovanou k položkám pod písm. a/ a c/ podoprel založil aj na tom, že predmetné položky sa (pravdepodobne od roku 2005) nachádzali vo dvore a nie v šope, odvolací súd je toho názoru, že skutočnosť, že darované veci mali byť podľa darovacej zmluvy umiestnené v šope môže byť relevantná len vo vzťahu k obdobiu (dňu) tohto darovania a uvedené nevyklučuje skutočnosť, že by mohla byť takáto vec premiestnená.

18.5 K námietke žalobcu, že žalovaná vo svojej výpovedi pôvodne potvrdila, že vie ako predmetné stroje vyzerajú (poznámka odvolacieho súdu – prvé pojednávanie konané sa dňa 02.03.2022) a následne zmenila svoju výpoveď a tvrdila, že nevie o akú vec sa pod položkou d/ jedná, odvolací súd konštatuje, že sú mu známe rozporuplné vyjadrenia žalovanej, ale aj žalobcu, na ktoré poukázal súd prvej inštancie už v bode 12. zrušujúceho uznesenia, v ktorom mu okrem iného uložil uvedené rozpory v skutkových tvrdeniach strán sporu odstrániť. Žalovaná uvedený rozpor odstránila následným vyjadrením zo dňa 04.11.2022, z ktorého vyplýva, že žalovaná mala za to, že všetky huteľné veci nachádzajúce sa na dvore rodinného domu v obci C. považovala za svoje výlučné vlastníctvo v zmysle darovacích zmlúv a čestného prehlásenia darcu a pokiaľ mal žalobca na mysli tieto veci, nemohol ich získať do daru od L. I. staršieho, pokiaľ mal na mysli iné veci, k tým sa žalovaná vyjadriť nevedela.

18.6 Pokiaľ žalobca videl rozporuplnosť aj v tom, že čestné prehlásenie M. B. z 12.02.2016 malo predchádzať darovacím zmluvám z 14.06.2016, odvolací súd poukazuje na to, že darovacie zmluvy medzi M. B. a žalovanou boli uzatvorené dňa 14.01.2016.

18.7 Nemožno sa stotožniť ani s tvrdením žalobcu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je prekvapivé, nakoľko súd prvej inštancie sa neriadil právnym názorom odvolacieho súdu, keď hoci bola preukázaná existencia všetkých štyroch položiek v zmysle žaloby, túto zamietol a rovnako ani s argumentáciou žalobcu, že v konaní bolo preukázané jeho vlastnícke právo ku všetkým (štyrom) huteľným veciam v zmysle žaloby. Odvolací súd opätovne uvádza, že súd prvej inštancie postupoval v súlade s pokynmi odvolacieho súdu v zmysle zrušujúceho uznesenia, pričom na základe vykonaného dokazovania dospel k správne záveru, že:

1/ čo sa týka položky pod písm. b/ jej existencia bola v konaní preukázaná, avšak vlastnícke právo k nej svedčalo v zmysle darovacej zmluvy žalovanej;

2/ čo sa týka položky pod písm. d/ v konaní jej existencia preukázaná nebola a nebolo preukázané ani to, že by bola v dispozícii žalovanej;

3/ čo sa týka položiek pod písm. a/ a c/ v tejto časti súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel, keď mal za preukázanú aj existenciu predmetných položiek aj vlastnícke právo žalobcu k nim.

18.8 Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní namietol prekvapivosť napadnutého rozsudku z dôvodu, že súd prvej inštancie vec predbežne právne neposúdil, odvolací súd poukazuje na to, že predbežné právne posúdenie (v prípade že nedošlo k predbežnému prejedaniu veci pred pojednávaním) je povinný súd oznámiť stranám pri prvom pojednávaní. Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ dôjde k odročeniu pojednávania alebo sú vo veci nariadené ďalšie pojednávania na týchto už súd strany s predbežným právnym posúdením veci neoboznamuje. Súd prvej inštancie podal predbežné právne posúdenie na prvom pojednávaní vo veci konanom sa dňa 02.03.2022. Odvolací súd zároveň dodáva, že ani prípadné porušenie ustanovenia § 181 ods. 2 C.s.p. (neuviedenie predbežného právneho posúdenia) nelimituje

strany sporu pri realizácii ich procesných práv (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/4/2022 zo dňa 28.04.2022).

18.9 Odvolací súd na záver konštatuje, že ani odvolacia námietka žalobcu o nedostatočnom odôvodnení a nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorá má zakladať odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p. nie je dôvodná. K otázke nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu a jej právnym dôsledkom prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR dňa 03.12.2015 stanovisko R 2/2016, podľa ktorého: „nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Z uvedeného stanoviska pre účely odvolacieho konania vyplýva záver, že len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p., a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížia k „justičnému omylu“ (porovnaj uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/123/2020 zo dňa 27.10.2021, 9Cdo/118/2020 zo dňa 29.11.2021, 7Cdo/138/2019 zo dňa 27.01.2021). Preskúmaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a odvolania žalobcu dospel odvolací súd k názoru, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia sú zrejmé skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, z ktorých súd pri čiastočnom zamietnutí žaloby žalobcu o vydanie hnutelných vecí vychádzal. Odvolací súd konštatuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu, a preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (pozri uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03 zo dňa 03.07.2003, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/145/2011 zo dňa 16.11.2011). Okrem toho skutočnosť, že sa žalobca s odôvodnením rozsudku nestotožňuje, nezakladá dôvodnosť odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/218/2010 zo dňa 23.11.2010). Odvolací súd na záver ešte dodáva, že s konkrétnymi námietkami žalobcu vzťahujúcimi sa k odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p., ktoré tvorili značnú časť jeho argumentácie v odvolaní, sa vysporiadal odvolací súd v tomto rozhodnutí v bodoch 18 - 18.8 odôvodnenia. S poukazom na uvedené považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie za dostatočne a zrozumiteľne odôvodnený, súladný s ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p., a preto nie je možné konštatovať porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces.

19. Odvolací súd uzatvára, že ani jeden z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p. nebol žalobcom ani žalovanou uplatnený dôvodne. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, jeho skutkové zistenia vyplývajú z vykonaných dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností a vec správne právne posúdil. Čo sa týka žalobcom uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p., s uvedeným sa odvolací súd vysporiadal už v bode 18.9 odôvodnenia tohto rozsudku.

20. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd I. a II. výrok rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej ako vecne správny potvrdil.

21. Odvolací súd v zmysle § 379 písm. a/ C.s.p. preskúmal aj od I. a II. výroku vo veci samej závislý III. výrok rozsudku súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania. Súd prvej inštancie rozhodol v rozsudku o nároku strán sporu na náhradu trov konania podľa pomeru ich úspechu vo veci (§ 255 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p.) v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, a preto odvolací súd aj tento výrok rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

22. O nároku strán sporu na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Vzhľadom na pomer úspechu a neúspechu žalobcu a žalovanej v odvolacom konaní, ktorý vyhodnotil odvolací

súd ako rovnaký, nakoľko odvolanie žalobcu ani žalovanej nebolo dôvodné, odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

23. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať účastník konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis
- (§ 127 ods. 1 C. s. p.).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Strany sporu majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C. s. p.). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Ak neboli splnené podmienky podľa § 429 C. s. p., resp. dovolanie má vady podľa § 429 C. s. p. napriek riadnemu poučeniu dovolateľa o povinnosti podľa § 429 C. s. p. v odvolacom konaní, resp. napriek výzve súdu prvej inštancie adresovanej dovolateľovi na odstránenie vád a jeho poučení o následkoch neodstránenia vád dovolania, dovolací súd dovolanie odmietne (§ 447 písm. e) C. s. p. v spojení s § 436 ods. 1 C. s. p.).